

[Krag.]

sikkerhed i hans Ejendom, Laan, som ligger paa $4\frac{1}{2}$ à 5 pCt. Snarere vil jo Kreditor kunne have Interesse i, hvis han faar mellem $4\frac{1}{2}$ eller 5 pCt. og har Adgang til at opsigse Laanet hos vedkommende, da at foretage Opsigelse for at omsætte til Obligationer til 4 pCt. til den nuværende Kurs. Altsaa, hele dette Forslag, som var af Betydning i en Konverteringslovgivning, er der til syvende og sidst ikke nogen Mening i at opretholde, hverken set med Kreditors eller Debitors Øjne.

Vi har imidlertid, da der forekommer Tilfælde, hvor private Laan mod Pantesikkerhed betyder en Renteydelse, som ligger over 5, ja, i somme Tilfælde helt op til 6, ikke ment det rigtigt at tage Bestemmelsen ud, men fundet, at man bør give det Bidrag, som Paragraffen indeholder, til gennem Etablering af en Opsigelsesret at bringe en saadan urimelig høj Renteydelse ned, men i Praksis tror jeg, det vil faa meget ringe Betydning eller slet ingen Betydning, om Grænsen er $4-4\frac{1}{2}$, som af Ministeren foreslaaet, eller $4\frac{1}{2}-5$, saaledes som vi har foreslaaet. Det samme gælder for § 11, hvor man vedvarende vil forbyde Bestyrelserne for Legater og Stiftelser at indkøbe andre Obligationer end 4 pCt. Obligationer. Det var ogsaa særdeles rimeligt som Led i en Konverteringsordning, hvor man jo maatte bestræbe sig for ad alle Veje, som stod aabne, at styrke Kurserne paa de 4 pCt. Obligationer for derigennem at mindske det Finansieringstryk, som maatte blive Følgen af en Konverterings Gennemførelse, men efter at dette ikke mere foreligger, ved jeg ikke, hvorfor man i Grunden vil forbyde disse Institutioner at købe andre Obligationer end de 4 pCt.'s. Hensynet til Kursen som betydningsfuld for Konverteringen er jo ikke mere til Stede. Man kan sige, at det vil være ønskeligt at opretholde en saadan Bestemmelse for paa den Maade at holde 4 pCt. Kurserne højest muligt for kommende Debitorer, men jeg frygter for, at det vil bevirke, at disse Institutioner længst muligt, medmindre Kurserne paa de 4 pCt. Obligationer vedvarende kommer til at staa saa lavt, som Tilfældet nu er, vil holde sig tilbage fra at købe Obligationer i Haab eller Forventning om, at Trykket paa den højtærede Indenrigsminister ret hurtigt vil gøre det fornødent at skride til Aabning af $4\frac{1}{2}$ pCt. Serier, som nu er lukkede, eller til at etablere nye saadanne Serier. Men det er jo slet ikke Punkter af saa stor Betydning, at der skulde være nogen som helst

Vanskelighed ved at komme overens om dem.

Saaledes som Forslaget fra vor Side er affattet, er der kun paa det enkelte Punkt, med Hensyn til Statsboligfonddebitorerens Rentelettelse, Tale om en direkte Statsydelse, og det drejer sig jo ikke om virkelig store Beløb. Som Følge deraf skønner vi ikke, at der er nogen Anledning til i Forbindelse med dette Lovforslag at beskæftige sig med Dækningsbestemmelser. Vi er ogsaa af den Opmættelse, at saaledes som Forholdene ligger her i Landet paa de forskellige Omraader, skal man være en Smule forsigtig med til mere periferiske Problemers Løsning at foretage nye Skattepaalæg, for der er jo betydningsfulde Opgaver, som man ikke kommer udenom, der kræver saadanne. Jeg henviser til det Forslag, som vi har fremsat i Landstinget om en Forøgelse af den Skattelettelse, som i Henhold til gældende Lov er givet faste Ejendomsbesiddere i Skatterne til Amterne. Denne Lettelse, som for Finansaaret 1933—34 androg 20 Mill. Kr., er jo nu gaaet ned til ca. 6 Mill. Kr.; vi ønsker den væsentlig forhøjet, og dertil kræves en større Udskrivning af ekstra Indkomstskat end den, der har fundet Sted i det sidste Skatteaar. Vi er ogsaa enige med Indenrigsministeren om, at der maa gives en Særhjælp til Kommunerne under disse Tiders Vanskeligheder, og vi har stillet Forslag om en saadan Særhjælps Ydelse baseret paa Merindkomstskat. Jeg tror derfor, der vil blive stillet saa store Krav om Løsning af forskellige Opgaver, som trænger sig paa, at der ikke er nogen Mening i at kombinere et Forslag som det foreliggende med Beskatningsbestemmelser.

Men netop disse Forslag, som henligger i Landstinget, er jo et Vidnesbyrd om, hvor fuldkommen urimelig den Udtalelse var, som den højtærede Statsminister fremsatte den 1. Maj i Esbjerg, gaaende ud paa, at man fra Venstres Side søgte at være om de store Merindkomster, som er Følgen af de forskellige Statsforanstaltninger, der har fundet Sted her i dette Land. Paa Baggrund af Forslaget, som er fremsat af os i det andet høje Ting, og hvor vi netop tager den Skattekilde, som Merindkomsten er Udtryk for, stærkt i Brug til Løsning af betydningsfulde Opgaver, forbavser det mig i allerhøjeste Grad, at Landets Statsminister Dagen efter staaar paa et Møde ude i Landet og paastaar, at Partiet Venstre søger at skærme Merindkomsterne i dette Land for en Særskat. Det synes jeg Stats-